

Sygn. akt I CZ 30/16

POSTANOWIENIE

Dnia 12 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk (przewodniczący)

SSN Władysław Pawlak

SSN Agnieszka Piotrowska (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Województwa M.

przeciwko K. R.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 12 maja 2016 r.,

zażalenia strony powodowej na wyrok Sądu Apelacyjnego

z dnia 15 października 2015 r.,

oddala zażalenie, pozostawiając rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego orzeczeniu kończącemu postępowanie w sprawie.

UZASADNIENIE

W dniu 10 marca 2006 r. Samorząd Województwa M. (Instytucja Wdrażająca) oraz pozwana K. R. prowadząca działalność gospodarczą –A. (Beneficjent) zawarły umowę o dofinansowanie ze środków unijnych projektu o nazwie „Wyposażenie Akademii [...] w niezbędne środki techniczne i pomoce dydaktyczne” w kwocie nie większej niż 197 540 zł. Pozwana zobowiązała się poddawać kontroli w zakresie prawidłowości realizacji projektu, przeprowadzanej przez uprawnione podmioty. Zgodnie z umową powód był uprawniony do rozwiązania umowy z zachowaniem jednomiesięcznego terminu wypowiedzenia w przypadku zaniechania przez pozwaną realizacji projektu lub jego realizacji niezgodnie z umową oraz do domagania się zwrotu udzielonego dofinansowania z odsetkami ustawowymi. Pozwana kupiła za przekazane środki finansowe wyposażenie Akademii, służące do prowadzenia działalności tej placówki. Przeprowadzona przez powoda kontrola wykazała, że wbrew umowie, pozwana nie prowadziła odrębnej ewidencji księgowej dla projektu, zmieniła miejsce wykonywania działalności bez powiadomienia powoda oraz nie zachowała trwałości projektu. Z tych przyczyn powód pismem z dnia 20 marca 2009 r. rozwiązał umowę z dniem 30 kwietnia 2009 r. i wezwał pozwaną do zwrotu dofinansowania w kwocie dochodzonej pozwem.

Wyrokiem z dnia 2 lipca 2014 r. Sąd Okręgowy w W. zasądził od pozwanej K. R. na rzecz powoda-Województwa M. kwotę 221 350,56 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20 października 2010 r. do dnia zapłaty oraz koszty postępowania. Sąd Okręgowy podzielił stanowisko powoda, że pozwana realizowała projekt niezgodnie z umową, co uzasadniało żądanie zwrotu przekazanych środków finansowych z odsetkami ustawowymi.

Po rozpoznaniu apelacji pozwanej, Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 15 października 2015 r. uchylił zaskarżony wyrok z uwagi na nie rozpoznanie istoty sprawy i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania. W zażaleniu na to orzeczenie, powód zarzucił naruszenie art. 386 § 4 k.p.c. i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Nie rozpoznanie istoty sprawy w rozumieniu art.386 § 4 k.p.c. zachodzi w sytuacji, w której sąd pierwszej instancji zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania powoda lub nie odniósł się do zarzutów pozwanego, przez co orzeczenie stwarza jedynie pozór merytorycznego rozstrzygnięcia sporu. O ile zgodzić się należy z powodem, że -co do zasady- braki w zakresie ustaleń faktycznych i postępowania dowodowego mogą i powinny być uzupełnione w postępowaniu apelacyjnym, to jednak w określonych sytuacjach lepszym z punktu widzenia gwarancji procesowych stron rozwiązaniem jest jednak wydanie orzeczenia kasatoryjnego. Taka sytuacja ma miejsce w rozpatrywanej sprawie, skoro zdecydowanie należy podzielić stanowisko Sądu Apelacyjnego co do nie poczynienia przez Sąd pierwszej instancji niezbędnych ustaleń faktycznych z uwagi na powielenie w istocie przez Sąd twierdzeń faktycznych powoda wynikających z przedłożonych przez niego dowodów i oparciu na nich wyroku przy nieuwzględnieniu wniosków dowodowych pozwanej zmierzających do celowej obrony przed roszczeniami powoda. Z tych względów orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 1¹ i § 3 k.p.c.).

kc

db